

Full diocesà

7 de maig del 2017

p4 –Pelegrinatge a la Cova de St. Ignasi i Món Sant Benet

p5 –Restauració del primer llibre de baptismes del bisbat

Cent anys de les aparicions de Fàtima

Les aparicions de la Mare de Déu a Fàtima (Portugal), a partir del 13 de maig de 1917, van marcar una fita en la història de l'Església del segle XX i fins al dia d'avui. Els feligresos més veterans recordaran el pelegrinatge de la Mare de Déu als pobles i barris de les nostres diòcesis l'any 1950.

El seu missatge, que recordarem amb un extens article la setmana vinent, demana als cristians que visquin la pregària (especialment el rosari) i facin penitència pels pecats del món.

El sant pare Francesc visitarà Fàtima els pròxims dies i, el mateix dia 13, canonitzarà als pastorets Jacinta i Francesc, dos dels vidents.

Les aparicions es van repetir fins al 13 d'octubre de 1917, quan una multitud va assistir a l'anomenat «miracle del sol». Els esdeveniments que es produïren en aquella època, com l'acabament de la I Guerra Mundial, les curacions i l'inici de la II Guerra Mundial, es van considerar proves del que Maria havia transmès als pastorets. Joan Pau II fou un gran devot de Fàtima, advocació a la qual atribuïa haver salvat la vida en l'atemptat que sofrí en 1981, justament el 13 de maig.

Avui Fàtima és un dels punts marians de pelegrinatge mundial. Especialment el dia 13 de cada mes, una important multitud de creients participa en les processons de les torxes (la nit del dia 12) i en la dels adéus, el matí del dia 13.

«Vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món»

Diumenge IV de Pasqua / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies.» En sentir això, es van penedir de tot cor, i deien a Pere i als altres apòstols: «Germans, digueu-nos què hem de fer.» Pere els va respondre: «Convertiu-vos, i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant, ja que la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i per a tots aquells que ara són lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà.» Pere continuava confirmant això mateix amb moltes altres paraules i els feia aquesta recomanació: «Aparteu-vos d'aquesta gent innoble.» Els qui acceptaren la predicació de Pere es feren batejar, i aquell dia s'afegiren a la comunitat unes tres mil persones.

(2,14a.36-41)

Salm responsorial

El Senyor és el meu pastor, no em manca res.
(Salm 22)

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats: vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sino amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

(2,20b-25)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús parlà així: «Us ho dic amb tota veritat: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre o un bandoler. El

qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: el guarda li obre la porta, i les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir. Quan té a fora totes les seves, camina al davant, i les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en lloc de seguir-lo, en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys.» Jesús els parlà amb aquest llenguatge, però ells no entengueren què volia dir. Jesús continuà: «Us ho dic amb tota veritat: Jo sóc la porta de les ovelles. Tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres o bandolers, però les ovelles no en feien cas. Jo sóc la porta. Els qui entrin passant per mi, se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. Els lladres només vénen per robar, matar i fer destrossa. Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.»
(10,1-10)

«Jo sóc la porta.
Els qui entrin
passant per mi,
se salvaran de
tot perill, podran
entrar i sortir
lliurement i trobaran
pasturatges»

El camí i les dreceres

Jean Hakolimana, prev.

Amb l'evangeli d'aquest diumenge, Joan recupera, a la seva manera, un discurs de Jesús tan ric en metàfores i al·lusions que fa l'efecte d'un quadre d'estil barroc. Al rerefons d'aquest entramat apareix la polèmica de la comunitat joànica contra el corrent gnòstic. Aquest, pel seu menyspreu del cos i de la matèria, menysvalorava la creu de Crist i la seva passió, per quedar-se només amb la seva cara gloriosa. Conseqüentment, llur vida deixava de ser un seguici de Jesús portant cadascú la seva creu, per a convertir-se en una salvació mitjançant un coneixement ocult i de difícil accés. Per això, l'evangeli avisa aquells que volen entrar al cel per una altra porta que no sigui la creu de Jesús. Volen pujar per un altre indret.

Nosaltres també som convidats a renovar el nostre compromís amb Jesús mort i ressuscitat. Sobretot, tenint en compte l'actualitat del perill gnòstic. Declaracions com «jo sóc creient però no practicant», «jo crec en Déu, però això de l'Església, no» o «jo sóc creient, però no sóc de missa» expressen, de manera inconscient, allò que en temps de Joan configurava l'essència del gnosticisme. És a dir, un creure individualista i desvinculat de la comunitat; un creure d'idees desvinculat de la pràctica; un conjunt d'intuïcions (gnosi) sense compromís. Així podem entendre per què el cristianisme va patir les persecucions i no pas el gnosticisme. En quant una idea sense compromís, el gnosticisme no afectava en res el seu ambient. Creure en Jesús mort i ressuscitat és acceptar que la fe transformi la nostra vida. Altrament, el pas entre fe i gnosticisme se'ns fa molt fi.

La imatge

El lloc és descampat, les muntanyes són altes, a prop hi ha roques i estimbals. Com és de necessària la presència i l'obra del pastor! Les ovelles del ramat no se'n separen, l'envolten perquè a prop seu no tenen por; quan toqui caminar aniran al seu darrere, els portarà a l'aliment que els cal.

Si les ovelles poguessin parlar, escoltaríem el Salm 22: *El Senyor és el meu pastor...*

El pastor dels Pirineus (1888). R. Bonheur

Lit. hores: Setmana IV

8 dilluns

—Santa Maria, mitjancera de totes les gràcies
—Sant Víctor (†303)
Fets 11,1-18 / Salm 41 / Joan 10,1-10

9 dimarts

—La Mare de Déu dels Desemparats
—Sant Alger, bisbe (?)
Fets 11,19-26 / Salm 86 /
Joan 10,22-30

10 dimecres

—Sant Joan d'Àvila, prevere (1499-1569)
Fets 12,24-13,5 / Salm 66 /
Joan 12,44-50

11 dijous

—Sant Eudald, màrtir (405-452)
—Sant Anastasi, màrtir (s.III)
Fets 13,13-25 / Salm 88 /
Joan 13,16-20

12 divendres

—Sant Nereu, sant Aquileu i sant Pancraç, màrtirs (ss.III-IV)
Fets 13,26-33 / Salm 2 / Joan 14,1-6

13 dissabte

—Mare de Déu de Fàtima
—Sant Pere Regalat, prevere (1390-1456)
Fets 13,44-52 / Salm 97 /
Joan 14,7-14

14 diumenge V de Pasqua / Cicle A

—Sant Maties, apòstol (†80?)
—Sant Ponç, màrtir (†257)
—Santa Gemma Galgani, verge (1878-1903)
Fets 6,1-7 / Salm 32 / 1 Pere 2,4-9 /
Joan 14,1-12

Pelegrinatge a la Cova de St. Ignasi i Món Sant Benet

Juan Pablo Catalano / Foto: Pilar Torra

El dia 22 d'abril va tenir lloc aquest pelegrinatge a la Cova de Sant Ignasi de Manresa i al monestir de Sant Benet de Bages, amb la participació de cinquanta-tres pelegrins de diversos llocs del bisbat.

Primerament van anar a la Cova, entrant per l'església barroca, per anar directament a una sala de projeccions de vídeos i conferències on van ser atesos per un jesuïta que va explicar-los les diverses formes de viure un recés ignasià i la biografia del sant, amb l'ajuda d'un audiovisual.

En segon lloc van visitar la Cova i van conèixer els retaules, creus, peces d'escultures de l'època, mobles i armadures del sant, les seves espardenyas, etc. Després van celebrar

missa i van visitar el santuari de Viladordis, un lloc que visitava sovint sant Ignasi i on van poder apreciar la pedra on ell s'agenollava. En acabar, el grup es va dirigir al monestir de Sant Benet, on primer van dinar al restaurant La Fonda.

Havent dinat van conèixer Món Sant Benet, el que havia estat l'església, la cripta, el celler, l'activitat agrícola, practicant la cultura del silenci alhora que llauraven la terra, les projeccions amb vídeos animats sobre els monjos i tota una història cronològica lineal des dels seus orígens fins a l'any 2000, en què el recinte va ser adquirit per la Caixa de Manresa.

Els pelegrins van retornar a casa molt contents.

A la Cova, el grup de pelegrins van poder conèixer la vida de sant Ignasi a través de les explicacions del jesuïta que els va acollir i d'un audiovisual.

Trobada Interdiocesana de Vida Creixent

Solsona, 9 de maig del 2017

Dimarts vinent, dia 9 de maig, tindrà lloc a la ciutat de Solsona la XXXI Trobada Interdiocesana de Vida Creixent. Enguany la nostra diòcesi acull aquesta trobada del moviment de gent gran.

L'horari és el següent:

- 9.30 h. Arribada i esmorzar (a la Sala Polivalent).
- 10.15 h. Discursos de benvinguda i dissertació històrica sobre el bisbat de Solsona.
- 11.15 h. Anada a la catedral.
- 12 h. Explicació històrica sobre la catedral.
- 12.45 h. Eucaristia presidida per Mons. Xavier Novell.
- 13.45 h. Tornada a la Sala Polivalent.
- 14.30 h. Dinar i sobretaula.
- 17.15 h. Comiat amb «L'hora dels adéus».

Preguem per la Vida Creixent!

Restauració del primer llibre de baptismes de la seu de Solsona

Museu Diocesà i Comarcal de Solsona

Una cinquantena de persones van assistir el dia 21 d'abril a la presentació de la restauració del primer llibre de baptismes de la seu de Solsona (1565-1597). Durant l'acte, celebrat al Museu Diocesà i Comarcal de Solsona, el director de l'Arxiu Diocesà de Solsona, Mn. Enric Bartrina, va iniciar la seva intervenció posant l'èmfasi en la conservació al bisbat de Solsona de tots els llibres sacramentals des de l'any 1565, des que el Concili de Trento va dictar l'ordre de registrar tots els baptismes, matrimonis i defuncions de les parròquies. En total, 49 llibres, el primer dels quals fou el protagonista

de l'acte. Tot seguit prengué la paraula el tècnic del Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya que s'ha encarregat de la restauració del llibre, el Sr. Toni Esparó. Durant quatre mesos s'ha analitzat, desmuntat, netejat i consolidat l'exemplar per tal de garantir-ne la conservació en el futur. Amb aquesta mateixa finalitat, l'obra continuarà dipositada a l'Arxiu Diocesà, però no serà consultable per al públic en general. També hi intervingueren Mn. Josep M. Vilaseca, vicari general, M. Àngels Solé, directora del CRBM, i Mn. Lluís Prat, director del Museu Diocesà i Comarcal de Solsona.

Jornada de Justícia i Pau a Cervera

El dia 20 de maig tindrà lloc la Jornada Catalano-Balear de Justícia i Pau, al Paraninfo de la Universitat de Cervera. El programa serà el següent:

A les 9.45h, presentació de la Jornada a càrrec de Josep Casanovas, president diocesà, Albert Quintana, coordinador de Catalunya, Mn. Josep M. Vilaseca, vicari general, i Ramon Royes, paer de Cervera. **A les 10h**, dues conferències: «Justícia ambiental: la lluita contra els impactes del consumisme» i «Degradació ambiental i moviments migratoris». **A les 11.30h**, pausa-cafè, i **a les 12h**, conferència «Laudato si': la necessitat de crear una cultura ecològica integral». **A les 14h**, dinar, i **a les 15.45h**, conferència «Cap a un nou paradigma econòmic». **A les 16.45h**, experiències i iniciatives locals d'economia social, solidària i sostenible. **A les 18h**, cloenda de la jornada.

Inscripcions: Justícia i Pau de Barcelona: tel. 93 317 61 77 o correu electrònic justiciaipau@justiciaipau.org.

També Déu passa per Hollywood: la conversió d'algunes estrelles

Redacció

Enmig del glamur, la fama, el poder i també dels punts foscos del món del cinema, grans estrelles de Hollywood van viure una profunda experiència religiosa.

Mary Claire Kendall, autora de *También Dios pasa por Hollywood* d'Edicions Rialp, relata dotze conversions «de cine» i recull retrats de personatges tan famosos com John Wayne, Bob Hope, Alfred Hitchcock o Gary Cooper.

Gary Cooper

Gary Cooper, que no estava batejat, va ser un faldiller empedreït, adorat per moltes dones que s'hi haurien casat, però també un ésser humà desitjós d'una vida més plena que aquelles enamorades no podien sadollar, que s'identificava amb totes aquelles persones que no es podien conformar amb menys que l'Infinit.

A mitjans dels anys cinquanta va començar a assistir a missa amb la seva dona i la seva filla, ambdues catòliques, i tots tres van anar a Roma, on van conèixer el sant pare Pius XII.

Gary Cooper es va fer amic d'un sacerdot, el pare Ford, i ambdós compartien les seves respectives visions de la vida, dialogaven sobre la fe catòlica i sobre les qüestions

Gary Cooper i John Wayne van rebre el baptisme d'adults

que aquesta suscitava en l'astre de Hollywood. La seva empenta definitiva va ser en concloure de llegir *La muntanya dels set cercles*, biografia del monjo Thomas Merton on narra la seva conversió.

Pel maig de 1959, Cooper va rebre el baptisme dins l'Església catòlica. Dos anys més tard, el 13 de maig de 1961, festa de la Mare de Déu de Fàtima, moria amb un crucifix a les mans.

John Wayne

Tampoc no estava batejat i també tingué una accidentada vida matrimonial. La seva primera esposa, d'origen dominicà, no va voler tornar-se a casar després del seu divorci i va pregar durant tota la seva vida per la conversió de Wayne.

Tot i les seves reticències envers la religió organitzada, a poc a poc van anar caient els seus prejudicis envers l'Església, gràcies també a l'amistat amb un arquebisbe.

Va batejar els seus fills i va començar a freqüentar l'església i, finalment, pocs dies abans de morir, l'any 1979, va rebre el baptisme. Un dels seus néts és sacerdot catòlic.

Alfred Hitchcock

Ell sí que provenia d'una família catòlica, i fou educat en els salesians a Anglaterra; però, a mesura que va anar escalant posicions en el món del cinema, Déu va anar quedant cada cop més en un segon pla. Tanmateix, va tenir cura de l'educació i la pràctica religiosa de fills i néts.

Al final dels seus dies, Alfred Hitchcock va sentir una profunda set de Déu i va decidir tornar a l'Església després de decennis de no practicar. Va convidar un jesuïta a casa seva, es va confessar i va rebre la comunió. Alfred Hitchcock, recorda el sacerdot, «després de combregar, va plorar en silenci, amb llàgrimes rodant per les seves enormes galtes».

La Dita

«Treure els drapets al sol»

Sebastià Codina, prev.

Ens adonem dels punts flacs de molts. Ens costa de veure els nostres. Passem de gairell encara que ens entrebanquin. Si el just s'equivoca set vegades cada dia, els qui som una mica cascats, quantes vegades fallem? Tard o d'hora tothom s'esllavissa. En comptes de ser comprensius, busquem el punt flac dels altres per poder mossegar una mica.

Els llatins deien: «Homo homini lupus.» Els enemics més perillosos no són gaire lluny de casa. L'home és el llop de l'home. I això que l'Evangelí parla a dojo de «germans...». Qui ho havia de dir? Ens ha passat una mica per alt. N'hi ha de traçuts que saben inventar mil falòrnies per esbombar defectes traient els drapets al sol i deixant com un drap brut els qui no els fan prou el pes. Això, d'Evangelí, no en deu tenir una gran cosa, oi?

Joves i vocació

Xavier Novell, bisbe de Solsona

El quart diumenge de Pasqua, tenim presents dues jornades vocacionals: la mundial de pregària per les vocacions i les vocacions nadiues. Avui, doncs, enmig de la joia pasqual, tan missionera, preguem a Déu que susciti noves vocacions i col·laborem econòmicament en llur formació i discerniment. Aquesta doble jornada també ens obre a la reflexió que el Papa ens proposa per al proper Sínode: "La joventut, la fe i el discerniment vocacional". El darrer sínode, l'exhortació del qual continuaré comentant en breu, es concentra en la família. La jornada d'aquest diumenge, m'és ocasió per mostrar la continuïtat que el nou sínode suposarà.

La vocació és la crida de Déu, especialment viva en l'època de la joventut quan cada persona es planteja el futur i comença a fer les primeres passes. Aleshores és natural preguntar-se: què seré quan sigui gran? Si a més la infància i l'adolescència s'han donat en una família cristiana també es possible que els joves es preguntin: què ha pensat Déu per a mi? em veig formant una família o consagrant-me a Déu?

Tots som conscients que la cultura imperant obstaculitza el procés de fe i anul·la el plantejament i el discerniment vocacional en l'etapa de la joventut. Això té conseqüències dramàtiques ja que les persones són abocades a la jungla de la vida sense nord i molt sovint sobreviuen acumulant temptatives de realització personal marcades pels fracassos.

El papa Francesc, amb gran visió, va desafiar-nos, a través de l'Evangeli Gaudium, a sortir en clau missionera, conscient que avui molts joves només arribaran a la fe i a descobrir la crida de Déu a través del testimoniatge i l'anunci dels fidels que esdevinguin deixebles missioners. Alhora, conscient que la vocació majoritària és el matrimoni i la família, va convocar un doble sínode sobre aquest tema i ha ajudat als esposos i pares, a través de

l'Amoris Laetitia, a la tasca prioritària de transmetre la fe als fills i així preparar el terreny per al seu discerniment vocacional.

La tercera etapa, d'aquest imponent projecte pastoral, és el sínode sobre els joves i la seva vocació. Si Déu vol, l'oració i el treball de tota l'Església, durant el proper any i mig, oferirà al Sant Pare els elements per a culminar la seva arquitectura pastoral.

Si mirem l'estat de les nostres comunitats ens adonem que aquest projecte sembla fet a la nostra mida: hem de sortir missionerament envers els matrimonis, proposar-los l'Evangeli, acompanyar-los en la seva conversió i reiniciació cristiana. Hem de fer possible unes comunitats en les quals trobin eines per a consolidar cristianament el seu camí matrimonial i familiar perquè els seus fills arribin a la fe i, més endavant, puguin discernir la vocació.

No somniem, doncs, amb vocacions abundants sense seguir amb perseverança i paciència aquest itinerari. No deixem de pregar i acompanyar aquells pocs joves que es plantegen la vocació. Seguim tots aquest camí pastoral, llegint, almenys, el document de consulta de preparació del nou sínode, que com sempre trobareu a la web del Bisbat.

